ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Εὐαγγέλιον τῆς ΙΔ' Κυριακῆς τοῦ Λουκᾶ.

(*Λουκ. 18, 35—43*).

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχοῦς.—Εἷς τυφλὸς ὁδηγῶν τοὺς βλέποντας εἰς τὸν Χριστόν.

«Ἰησοῦ, υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησόν με!»

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου ἐγένετο κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἐπὶ γῆς βίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐγένετο δὲ εἰς τὴν μεγάλην τότε καὶ σημαντικὴν πόλιν Ἱεριχώ, ἡ ὁποία εὑρίσκετο εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Ἰορδάνου, ἐνώπιον πολλοῦ πλήθους λαοῦ. Τοῦτο ὄχι ἁπλῶς σημειώνομεν, ἀλλὰ διότι καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἠθέλησε νὰ γνωσθῇ εἰς τὸν ἐκεῖ λαὸν τὸ θαῦμα τοῦτο, ἂν καὶ ἀπέφευγε συνήθως νὰ δημοσιεύῃ τὰ ὑπ' αὐτοῦ γινόμενα θαύματα. Τοῦτο καθαρὰ φαίνεται ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου καὶ παρατηρεῖ αὐτὸ πᾶς ὅστις μετὰ προσοχῆς ἀναγινώσκει τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον. Καὶ τοῦτο πρέπει πρὸ παντὸς νὰ λάβωμεν κατὰ νοῦν ἵνα ὄχι μόνον θαυμάσωμεν τὴν θαυματουργικὴν θεραπείαν ἑνὸς τυφλοῦ, ἀλλὰ ταὐτοχρόνως καρπωθῶμεν ἐξ αὐτῆς καὶ ἄλλα ἀκόμη ψυχωφελῆ καὶ σωτήρια διδάγματα.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνέβαινε μετὰ τῶν μαθητῶν καὶ ἀποστόλων του ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀνέβαινε διὰ τοῦ δρόμου τῆς Ἱεριχοῦς. Ἦσαν παραμοναὶ τοῦ ἑβραϊκοῦ Πάσχα. Οἱ Ἑβραῖοι ἀνέβαινον ἐπίσης εἰς Ἱεροσόλυμα ἀπὸ διάφορα μέρη ἵνα ἑορτάσωσι τὸ Πάσχα αὐ-

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І.І. МЕЧНИКОВА

τῶν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν. Ἡ Ἱεριχὼ ἦτο μέρος, ὁπόθεν διέβαινεν ὅλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος τῶν προσκυνητῶν. Λαὸς λοιπὸν πολὺς εἶχε συναθροισθῆ ἐκεῖ. Γνωρίζων ὁ παντογνώστης Ἰησοῦς Χριστός, ὅτι διὰ τελευταίαν φορὰν διήρχετο ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ λυπούμενος διὰ τὴν ἀπιστίαν, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυον εἰς τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι διαφόρων μερῶν τῆς Γαλιλαίας, ἠθέλησε καὶ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην νὰ δείξῃ διὰ πραγμάτων ὅ,τι καὶ ἄλλοτε ἔλεγεν: ὅτι δηλαδὴ πρᾶγμα παράξενον συνέβαινε μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἤκουον τὴν θείαν διδασκαλίαν του. Διότι ὅσοι μὲν ἐξ αὐτῶν εἶχον τὴν ἰδέαν, ὅτι εἶνε σοφοὶ καὶ ἀναμάρτητοι, δὲν ἐνόουν αὐτὸν καὶ ἔμενον εἰς τὸ σκότος. Ὅσοι δὲ μὲ συντριβὴν καρδίας ὡμολόγουν τὴν ἀνάγκην τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς λυτρώσεώς των ἀπὸ τοῦ σκότους καὶ τῆς ἁμαρτίας, αὐτοὶ ἐθεραπεύοντο: «**Εἰς κρῖμα,** ἔλεγεν, **ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἐλήλυθα ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται**». (Ἰωάν. 9, 39—).

Ἀνάγκη ἐπίσης νὰ σημειώσωμεν καὶ τοῦτο, πρὶν ἢ ἴδωμεν, πῶς ἀκριβῶς ἔγεινεν ἡ θεραπεία τοῦ σημερινοῦ τυφλοῦ. Ὅτι δηλαδή, καθὼς φαίνεται ἐκ τῆς μελέτης καὶ τῶν δύο ἄλλων εὐαγγελιστῶν, τοῦ Ματθαίου καὶ Μάρκου, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκτὸς τοῦ ὑπὸ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ἀναφερομένου τυφλοῦ, ἐθεράπευσε καὶ δύο ἄλλους ἀκόμη τυφλοὺς εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν Ἱεριχώ. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως, ὅτι ὁ μὲν ὑπὸ τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ σήμερον ἀναφερόμενος ἐθεραπεύθη καθ' ἣν ὥραν εἰσήρχετο ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς Ἱεριχώ, οἱ δὲ ἄλλοι δύο ἐθεραπεύθησαν καθ' ἣν ὥραν ὁ Ἰησοῦς ἄφινε τὴν πόλιν Ἱεριχὼ καὶ εἶχεν ἐξέλθῃ πλέον ἐξ αὐτῆς. Ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος ἀναφερει μάλιστα καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἑνὸς τούτων, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Βαρτίμαιος. Πρέπει δὲ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ θεραπεία τοῦ σημερινοῦ τυφλοῦ ἔδωκε θάρρος καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δύο, ὥστε νὰ περιμένωσι πότε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θὰ διέλθῃ διὰ τοῦ δρόμου, ὅπου αὐτοὶ ἐκάθηντο καὶ ἐζήτουν ἐλεημοσύνην, ἵνα ζητήσωσι καὶ αὐτοὶ παρ' αὐτοῦ τὸ ἔλεος καὶ τὴν θεραπείαν τῶν ὀφθαλμῶν των.

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

Ἀκούσωμεν τώρα ἐν συντομίᾳ πῶς ἐγένετο ἡ θεραπεία τοῦ σημερινοῦ τυφλοῦ. Αὐτὸς ἐκάθητο ἔξω τῆς πόλεως καὶ ἐζήτει ἐλεημοσύνην ἀπὸ τοὺς διαβάτας. Εἰς ὅλους ἦτο γνωστὸς ὡς τυφλός. Βυθισμένος εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν συμφοράν του ὁ δυστυχὴς ἀκούει τὸν θόρυβον τοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ περάσῃ ἔμπροσθέν του καὶ ὁ ὁποῖος ἠκολούθει τὸν Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐρωτᾷ λοιπὸν μὲ περιέργειαν, τί συμβαίνει, ἀφοῦ ὁ ἴδιος τίποτε δὲν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, καθὸ τυφλός. Λέγουσιν εἰς αὐτόν: Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος περνᾷ. Ἅμα ὡς ἤκουσε τὸ περιλάλητον ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, ἀμέσως ὕψωσε τὴν παρακλητικὴν φωνήν του καὶ μὲ πόνον ψυχῆς ἔκραζε: Ἰησοῦ, ἀπόγονε τοῦ βασιλέως Δαυΐδ, καὶ ἐπηγγελμένε Μεσσία, δεῖξον καὶ εἰς ἐμὲ τὸν δυστυχῆ τὸ ἔλεός σου! **«Ἰησοῦ, υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησόν με!»** Ὅσοι προεπορεύοντο εἰς τὴν πανηγυρικὴν ἐκείνην πομπὴν τὸν διέτασσον νὰ σιωπήσῃ. Ἀλλ' ἐκεῖνος πολὺ περισσότερον ἔκραζε: **«Ἰησοῦ, υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησόν με!»** Φαίνεται, εἰς τὸ σκότος καὶ τὴν ἀπελπισίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκετο, οὐδεμίαν ἔδιδε προσοχὴν εἰς τὰς φωνὰς καὶ τὰς ἐπιτιμήσεις τοῦ κόσμου. Αὐτὸς ᾐσθάνετο τὸν πόνον τῆς ψυχῆς του καὶ ἐκ βάθους ψυχῆς ἔκραζε ζητῶν ἔλεος. Φαίνεται ἐπίσης, ὅτι μία ἐσωτερικὴ δύναμις ἐκίνει αὐτὸν πρὸς τοῦτο. Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἐγίνοντο, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐστάθη. Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ τυφλοῦ καὶ τὰ προφητικὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ἀνέφερε, προὐξένησαν ἐντύπωσιν εἰς αὐτόν. Φανερόν, ὅτι ὁ τυφλὸς οὗτος εἶχέ τι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχον πολλοὶ βλέποντες. Εἶχε πίστιν. Ἵνα δὲ γείνῃ τοῦτο φανερὸν καὶ εἰς τὸν λαὸν (διότι ὁ ἴδιος ὡς παντογνώστης ἐγνώριζε τὰ πάντα) προστάσσει καὶ φέρουσι τὸν τυφλὸν πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐρωτᾷ: «Τί θέλεις νά σοι κάμω;» **«Τί σοι θέλεις ποιήσω;»** Καὶ ἐκεῖνος ἀπαντᾷ «Θέλω νά μοι δώσῃς τὸ φῶς μου, Κύριε!» **«Ὁ δὲ εἶπε: Κύριε, να ἀναβλέψω!»** Καὶ ὁ Ἰησοῦς βλέπων τὴν πίστιν αὐτοῦ καὶ συμπαθῶν εἰς τὴν δυστυχίαν του ἀποδίδει εἰς αὐτὸν τὸ φῶς του μὲ ἕνα μόνον λόγον του: **«Καὶ ὁ Ἰησοῦς,** διηγεῖται ὁ ἱερὸς εὐαγγελιστής, **εἶπεν αὐτῷ: ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε!»** Ἀμέσως δὲ ἠνοίχθησαν οἱ ὀφθαλ-

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

μοί του, εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἠκολούθησε μετὰ τοῦ πλήθους τὸν Ἰησοῦν, δοξάζων, αὐτὸς καὶ ὅσοι εἶδον τὸ θαῦμα, τὸν Θεόν.

Καὶ τοιαύτη μὲν ἐν συντομίᾳ ἡ ἱστορία τῆς θεραπείας τοῦ σημερινοῦ τυφλοῦ. Τί δὲ ἄλλο διδάσκει εἰς ἡμᾶς ἡ ἱστορία αὕτη;

α΄] Αὕτη εἶνε μία εἰκὼν καὶ μία ζωηρὰ παράστασις τῆς καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκεται ὁ ἄνθρωπος μακρὰν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀληθείας αὐτοῦ, βυθισμένος εἰς τὸ σκότος τῆς θείας ἀγνωσίας. Ὁ μακρὰν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εὑρισκόμενος ἄνθρωπος εὑρίσκεται εἰς σκότος πνευματικόν. Δὲν γνωρίζει πόθεν ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ποῦ ὑπάγει. Ἀλλὰ καθὼς εἰς τὸν μετὰ πίστεως προσελθόντα τυφλὸν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνοίγει τὰ ὄμματα τοῦ σώματος καὶ κάμνει νὰ ἴδῃ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, τοιουτοτρόπως ὁ αὐτὸς Ἰησοῦς Χριστὸς διανοίγει τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς ὅλων ὅσοι μετὰ πίστεως ἀναγινώσκουσι τὸ ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον καὶ προσέρχονται εἰς τὴν ἁγίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν.

β΄] Ἡ ἱστορία τοῦ τυφλοῦ ἀποδεικνύει φανερά, ὅτι τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει πολυτιμότερον ἀπὸ τὴν ὑγείαν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Ὁ τυφλὸς ἦτο ἐπαίτης καὶ ἐζήτει ἐλεημοσύνην. Καὶ ὅμως εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ «τί θέλεις νά σοι κάμω» ἀπαντᾷ ζητῶν μόνον τὸ φῶς του.

γ΄] Ἡ αὐτὴ ἱστορία διδάσκει, ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀπομακρύνωμεν ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ πάντα, ὅστις ζητεῖ τὸ ἔλεος αὐτοῦ, ἀλλὰ νὰ εὐκολύνωμεν καὶ βοηθῶμεν αὐτόν. Καί:

δ΄] Ἡ ἱστορία τοῦ τυφλοῦ δίδει εἰς ἡμᾶς παράδειγμα τοῦ πῶς νὰ ἐπιμένωμεν ζητοῦντες τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ: μὲ πίστιν, μὲ ἐλπίδα, χωρὶς νὰ ἀποθαρρυνώμεθα ἐκ τῶν λόγων τῶν ἄλλων, ἀλλ' ἐπιμένοντες νὰ κράζωμεν, ὡς ὁ τυφλός: **«Ἰησοῦ, υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησόν με!» Ἀμήν!**

1 Δεκεμβρίου 1902.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

НАУКОВА БІБЛІОТЕКА ОНУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

02/09/25
902612
НБ ОНУ